

PROPOSAR LES VOCACIONS A L'ESGLÉSIA LOCAL

Missatge del papa Benet XVI

per a la XLVIII Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

(15 de maig de 2011 - IV diumenge de Pasqua)

Benvolguts germans i germanes,

La XLVIII Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions que se celebrarà el 15 de maig de 2011, quart Diumenge de Pasqua, ens invita a reflexionar sobre el tema «Proposar les vocacions a l'Església local». Fa setanta anys, el venerable Pius XII va instituir l'Obra Pontifícia per a les Vocacions Sacerdotals. A continuació, animades per sacerdots i laics, obres semblants van ser fundades per bisbes en moltes diòcesis com a resposta a la invitació del Bon Pastor, el qual, «en veure les multituds, se'n compadí, perquè estaven malmenades i abatudes, com ovelles sense pastor», i va dir: «La collita és abundant, però els segadors són pocs. Pregueu, doncs, a l'amo dels sembrats que enviï segadors als seus sembrats» (Mt 9,36-38).

L'art de promoure i de tenir cura de les vocacions troba un punt de referència lluminós en les pàgines de l'evangeli en què Jesús crida els seus deixebles a seguir-lo i els educa amb amor i dedicació. La manera com Jesús va cridar als seus col·laboradors més propers per a anunciar el regne de Déu ha de ser objecte particular de la nostra atenció (cf. Lc 10,9). En primer lloc, apareix clarament que el primer acte ha estat la pregària per ells: abans de cridar-los, Jesús va passar la nit sol, en oració i a l'escolta de la voluntat del Pare (cf. Lc 6,12), en una elevació interior per damunt de les coses ordinàries. La vocació dels deixebles neix precisament en el col·loqui íntim de Jesús amb el Pare. Les vocacions al ministeri sacerdotal i a la vida consagrada són primordialment fruit d'un contacte constant amb el Déu viu i d'una insistent oració que s'eleva a l'«amo dels sembrats» tant a les comunitats parroquials, com a les famílies cristianes i als cenacles vocacionals.

El Senyor, al començament de la seva vida pública, va cridar alguns pescadors, entregats al treball a la vora del llac de Galilea: «Veni amb mi i us faré pescadors d'homes» (Mt 4,19). Els va mostrar la seva missió messiànica amb nombrosos «signes» que indicaven el seu amor als homes i el do de la misericòrdia del Pare; els va educar amb la paraula i amb la vida, perquè estiguessin disposats a ser els continuadors de la seva obra de salvació; finalment, sabent «que havia arribat [...] l'hora de passar d'aquest món al Pare» (Jn 13,1), els va confiar el memorial de la seva mort i resurrecció i, abans de ser elevat al cel, els va enviar a tot el món amb el mandat: «Aneu [...] a tots els pobles i feu-los deixebles meus» (Mt 28,19).

La proposta que Jesús fa als qui diu «Segueix-me!» és àrdua i exultant: els invita a entrar en la seva amistat, a escoltar de prop la seva Paraula i a viure amb ell; els ensenya l'entrega total a Déu i a la difusió del seu Regne segons la llei de l'evangeli: «Si el gra de blat, quan cau a la terra, no mor, queda ell tot sol, però si mor, dóna molt de fruit» (Jn 12,24); els invita a sortir de la pròpia voluntat tancada en ella mateixa, de la seva idea

d'autorealització, per a submergir-se en una altra voluntat, la de Déu, i deixar-se guiar per ella; els fa viure una fraternitat, que neix d'aquesta disponibilitat total a Déu (cf. Mt 12,49-50), i que arriba a ser el tret distintiu de la comunitat de Jesús: «Tothom coneixerà que sou deixebles meus per l'amor que us tindreu entre vosaltres» (Jn 13,35).

També avui, el seguiment de Crist és ardu; significa aprendre a tenir la mirada de Jesús, a conèixer-lo íntimament, a escoltar-lo en la Paraula i a trobar-lo en els sagraments; vol dir aprendre a conformar la pròpia voluntat amb la seva. Es tracta d'una vertadera i pròpia escola de formació per a tots aquells que es preparen per al ministeri sacerdotal i per a la vida consagrada, sota la guia de les autoritats eclesiàstiques competents. El Senyor no deixa de cridar, en totes les edats de la vida, per a compartir la seva missió i servir l'Església en el ministeri ordenat i en la vida consagrada, i l'Església «està cridada a custodiar aquest do, a voler-lo i estimar-lo. Ella és responsable del naixement i de la maduració de les vocacions sacerdotals» (Joan Pau II, Exhort. ap. postsinodal *Pastores dabo vobis*, 41). Especialment en el nostre temps en què la veu del Senyor sembla ofegada per «altres veus» i la proposta de seguir-lo, entregant la pròpia vida, pot semblar massa difícil, tota comunitat cristiana, tot fidel, hauria d'assumir conscientment el compromís de promoure les vocacions. És important encoratjar i sostenir els qui mostren indicis clars de la crida a la vida sacerdotal i a la consagració religiosa, perquè sentin el caliu de tota la comunitat en dir «sí» a Déu i a l'Església. Jo mateix els encoratjo, com ho he fet amb aquells que es van decidir ja a entrar al Seminari, als quals vaig escriure: «Heu fet bé. Perquè els homes, també en l'època del domini tecnològic del món i de la globalització, continuaran tenint necessitat de Déu, del Déu manifestat en Jesucrist i que ens reuneix en l'Església universal, per aprendre amb ell i per mitjà d'ell la vida veritable, i tenir presents i operatius els criteris d'una humanitat vertadera» (Carta als Seminaristes, 18 d'octubre de 2010).

Convé que cada Església local es faci cada cop més sensible i atenta a la pastoral vocacional, educant en els diversos nivells: familiar, parroquial i associatiu, principalment els nois, les noies i els joves —com ho va fer Jesús amb els deixebles— perquè maduri en ells una amistat amb el Senyor genuïna i afectuosa, conreada en la pregària personal i litúrgica; perquè aprenguin l'escolta atenta i fructuosa de la paraula de Déu, mitjançant una familiaritat creixent amb les Sagrades Escriptures; perquè comprenguin que endinsar-se en la voluntat de Déu no anihila ni destrueix la persona, sinó que permet descobrir i seguir la veritat més profunda sobre ells mateixos; perquè visquin la gratuïtat i la fraternitat en les relacions amb els altres, perquè només obrint-se a l'amor de Déu és com es troba l'alegria veritable i la realització plena de les pròpies aspiracions. «Proposar les vocacions a l'Església local», significa tenir la valentia d'indicar, a través d'una pastoral vocacional atenta i adequada, aquest camí ardu del seguiment de Crist, que, en estar ple de sentit, és capaç d'implicar tota la vida.

Em dirigeixo particularment a vosaltres, estimats germans en l'episcopat. Per donar continuïtat i difusió a la vostra missió de salvació en Crist, és important incrementar tant com es pugui «les vocacions sacerdotals i religioses, posant interès especial en les vocacions missioneres» (Decr. *Christus Dominus*, 15). El Senyor necessita la vostra col·laboració perquè les seves crides puguin arribar als cors dels qui ha escollit. Tingueu cura en l'elecció dels agents pastorals per al Centre Diocesà de Vocacions, instrument

precios de promoció i organització de la pastoral vocacional i de la pregària que la sosté i que en garanteix l'eficàcia. A més, voldria recordar-vos, benvolguts germans bisbes, la sol·licitud de l'Església universal per una distribució equilibrada dels sacerdots en el món. La vostra disponibilitat envers les diòcesis amb escassetat de vocacions és una benedicció de Déu per a les vostres comunitats, i per als fidels és testimoni d'un servei sacerdotal que s'obre generosament a les necessitats de tota l'Església.

El concili Vaticà II ha recordat explícitament que «l'obligació de fomentar les vocacions recau en tota la comunitat cristiana, la qual l'ha de complir principalment amb una vida plenament cristiana» (Decr. *Optatam totius*, 2). Per tant, vull dirigir una salutació i encoratjament fraternal i especial, a tots els qui col·laboren de maneres diverses a les parròquies amb els sacerdots. En particular, em dirigeixo als qui poden oferir la seva contribució a la pastoral de les vocacions: sacerdots, famílies, catequistes, animadors. Als sacerdots els recomano que siguin capaços de donar testimoniatge de comunió amb el bisbe i amb els altres germans, per a garantir l'humus vital als nous brots de vocacions sacerdotals. Que les famílies estiguin «animades per l'esperit de fe, de caritat i de pietat» (*ibid*), capaces d'ajudar els fills i filles a acollir amb generositat la crida al sacerdoci i a la vida consagrada. Els catequistes i els animadors de les associacions catòliques i dels moviments eclesials, convençuts de la seva missió educativa, han de procurar «cultivar els adolescents que tenen encomanats, de manera que aquests puguin percebre la vocació divina i seguir-la de bon grat» (*ibid.*).

Estimats germans i germanes, el vostre esforç en la promoció i atenció de les vocacions adquireix plenitud de sentit i d'eficàcia pastoral quan es realitza en la unitat de l'Església i va dirigit al servei de la comunió. Per això, cada moment de la vida de la comunitat eclesial —catequesi, trobades de formació, oració litúrgica, pelegrinatges als santuaris— és una oportunitat preciosa per a suscitar en el poble de Déu, particularment entre els més petits i en els joves, el sentit de pertinença a l'Església i la responsabilitat de la resposta a la crida al sacerdoci i a la vida consagrada, duta a terme amb elecció lliure i conscient.

La capacitat de conrear les vocacions és un signe característic de la vitalitat d'una Església local. Invoquem amb confiança i insistència l'ajuda de la Mare de Déu, perquè, amb l'exemple de la seva acollida al pla diví de la salvació i amb la seva intercessió eficaç, es pugui difondre a l'interior de cada comunitat la disponibilitat a dir «sí» al Senyor, que crida sempre nous treballadors per als seus sembrats. Amb aquest desig, imparteixo a tots de cor la meva benedicció apostòlica.

Vaticà, 15 novembre 2010